

Bu konu üzerindeki standart görüş terörün kınanacak, lanetlenecek bir şey olduğudur. Baştan kuvvetle ifade etmekte fayda var ki, evet, terör kınanacak, lanetlenecek bir davranıştır; sivilleri hedef alan herhangi bir zulüm, hangi yüksek idealler sözkonusu olursa olsun ve hangi sebebe dayanıyor olursa olsun şerefsizliktir.

Bunu söyledikten sonra devam edelim: Terör her ne kadar devlet otoritesinin zıddı gibi görünse de, bu ikisi arasında gerçekte bir fark yoktur ve konu bir öncelik–sonralık konusudur. Sivillerin hiç zarar görmeyip, sadece askerlerin savaştığı bir mücadele henüz verilmediğine göre; sivillerin zarar gördüğü bütün mücadelelerin kimin tarafından gerçekleştirildiğine bakılmadan terör olarak addedilebileceğini düşünebiliriz. Kısacası, harbedebilen bir örgütün adının terör örgütü veya devlet olması arasında, zarar gören siviller açısından pek bir fark bulamazsınız. Devlet oraya daha önce gelmiş ve otoritesini tesis etmiş örgüte denir; daha sofistike mücadele araçlarına sahip olması, örgüt üyeleri arasında daha derin bir adalet ve meşruiyet duygusu yaratıyor olması, kendi kültürünü inşa edebiliyor olması ve kendine tarihi bir rol biçiyor olması; otoritesinin temelindeki askeri gücü bize unutturamaz ve askeri güç, vatandaşlarına değilse de onların atalarına veya onların da atalarına uygulanmış bir terörü işaret eder.

Burada hemen araya girip ekleyelim: İnsanları bıraksanız kendi kendilerine güzel güzel geçineceklerine dair iddialar olsa da, yeterince kalabalık ve kaynakları kısıtlı hiçbir toplumun bir yönetim otoritesi dışında yaşayabilmesi makul görünmez. Bunun mümkün olduğunu iddia edenler (Anarşist diyebiliriz sanırım bunlara), hala gerçek hayattaki isbatıyla mükelleftir. (Sovyetlerin 70 seneden fazla bir zaman yaşadığı halde çöktüğünü düşünürsek, herhangi bir Anarşist toplumun da en azından ikna edici olabilmesi için yüz yıl yaşaması gerekir. On yıl da yaşasa ikna olurum şahsen, pazarlık vardır.) Bu sebeple *devlet olmasa* tartışmasına girmiyoruz.

Şimdi, yukardaki iki paragrafı beraber düşünecek olursak şu ortaya çıkar: (1) Devlet otoritesi şiddete dayanır ve (2) devlet olmak zorundadır ve normal düşünceli bir insan buradan hareketle üçüncü bir fikre kapılır: Devlet otoritesi üzerindeki herhangi bir değişiklik ancak ondan daha fazla şiddet uygulayarak gerçekleştirilebilir. Devletten, onun askerinden, polisinden, müfettişinden korkan halkı tedhiş edip sizden daha fazla korkmasını sağlarsanız ve kendi otoritenizi tesis edebilirsiniz, devlet haline gelirsiniz.

Bu mücadele mantığı bir çok yönden sakat olmasına rağmen neden terör örgütlerine sahip olduğumuzu açıklar. Devletin otoritesi silah üzerine kuruluysa, onu beğenmeyen de ancak silahla karşılık verebileceğini düşünür.

Peki bu durumda insanların zarar vermeden mücadele etme şansı gerçekte yok mudur? Biraz daha farklı düşünmek gerekir bunun için ve devletin tek bir bütünden değil, etki dereceleri farklı bir çok güç odağından oluştuğunu farketmek gerekir ve bu da “mekanik”in zıddı olarak “organik mücadele” adını vereceğimiz bir başka yere götürür bizi.